

LIII.

Forslag til Lov

om

Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning.

(Fremsat i Landstinget den 23. November 1921 af Justitsminister *Rytter*).

Kapitel I.

Om Forlovelse.

§ 1.

Hæves en Forlovelse under saadanne Forhold, at Skylden for Ophævelsen maa antages væsentlig at paahvile den ene Part, er denne pligtig at yde sin Forlovede Erstatning for Tab, der er lidte ved de Forholdsregler, som med Føje er truffne med det forestaaende Ægteskab for Øje.

§ 2.

Besvangrer en Mand sin Forlovede, og hæves Forlovelsen derefter under saadanne Forhold, at han maa antages væsentlig at bære Skylden for Ophævelsen, skal han betale hende en passende Erstatning for den derved forvoldte Forstyrrelse i hendes Stilling og Forhold.

§ 3.

Den, som ifølge §§ 7 og 8 skal have Samtykke til at indgaa Ægteskab, skal ikke være erstatningspligtig i Henhold til § 1, naar han ikke har haft saadant Samtykke til Forlovelsen.

Ikke heller kan der paalægges en Mand Erstatning efter § 2, medmindre han ved Besvangrelsen var fyldt 21 Aar.

§ 4.

Sag i Henhold til §§ 1 og 2 maa være rejst inden 1 Aar efter Forlovelsens Ophævelse.

§ 5.

Tilsagn om en Formueydelse som Erstatning for senere Ophævelse af en Forlovelse er uforbindende.